

KIS TRAP

ARANKA SÉTÁLNI INDUL. (Lásd a 138. l.)

9. szám. — 1874.

VII. kötet.

AZ ARANY KERESZT.

— Elbeszélés. —

MESSE bent a Mátra hegységben, rengeteg erdők közepette állt egy csinos házacská; erdész-lak volt valamikor, de már rég nem lakott benne senki és nem is lehet csodálni, ha senki sem kívánczolt oda; távol esett minden emberi hajléktól, hetekig nem láttak ott emberi lényt s a legközelebbi szomszéd, egy szegény erdőkerülő, jó másfél órányira lakott, egy másik pedig még távolabb. A ház tehát üresen állott, a körülötte levő kertecskét ellepte a dudva s oly szomorú, elhagyatott volt az egész!

Egyszerre azonban megváltozott a dolog. Egy öreges, de még erős férfi jelent meg a félreeső házacskában, rendbe hozta, a kertet megművelte s a vadászok, kik néha arra jártak, nem kevésbé csodálkoztak e változáson. Hanem, ha szóba akartak állani a házi gazdával, ez nagyon rosszul sikerült rendszeren. Csak annyit lehetett megtudni, hogy Andrásnak hívják; de András gazda oly mogorva, szóvalan ember volt, hogy harapófogóval is alig lehetett belőle a szót kihuzni. A kik látták, beszéltek vele, azt mondták, hogy András gazda bizonyosan valami nagy keserűség miatt meggyűlölte a világot s azért bujt ide a rengetegbe, hogy ne is lásson embert maga körül.

És valóban úgy is volt. András gazdát, ki hajdan vagyonos ur volt, mindenféle szerencsétlenség érte; hűtlen barátok, ravasz ellenségek kifosz-

tották, meggyalázták; családját a halál elragadta és csak egy vigasza maradt, egy három éves leánykája. De ez is meghalt s ekkor András úgy elkeseredett, meggyűlölte az egész világot, nem akart többé látni, hallani semmit s a rengetegbe vonult, hogy ott csöndes magányban töltsse keserű napjait. Szomszédjával ritkán beszélt, nem kért tőlök semmit, de ő maga sem tett senkivel semmi szivességet s nem bánta volna, ha valami isteni ítélet egyszerre elpusztítja az egész világot.

Egy napon, már majdnem esti időben, ismét keserű gondolatokba merülten ült András gazda szobájában s midőn átszenvedett bajai sorban emléken mind végigfutottak, vad gyűlölség fogta el ismét az egész világ ellen. És a mint így gyötörte magát, egyszerre meglepetve ugrott fel . . . mintha kint az ajtó előtt gyermekhang szólt volna . . . Azt hitte, hogy csak képzelődés, mely onnan ered, hogy épen elhalt kis leányára gondolt; de a hang másodszor is hallatszott nem lehetett kétség, hogy van valaki odakint. András gazda dühösen fölkel és kinyitá az ajtót, hogy elkergesse a toladót, ki magányát zavarja; de a mint az ajtót fölnyitá, akaratlanul megállt s haragja kitörése megakadt. Egy piczinyke kis leány, alig három éves, ült az ajtó küszöbén és csöndesen sirdogált; oly szép, kedves arczu, szépen öltözött gyermek volt, hogy András gazda, ámbár nem volt babonás ember, hamarjában azt hitte, hogy valami kis tündér. Aztán, amint néhány másodpercig így nézte a gyer-

meket,
ánykaja
vette a

„K
kerülsz

De

csak ér

zokogot

remélve

hez a g

kit sem

a kis

laki id

„S

mogá

de azér

Va

az eddi

ber sz

kogó l

melléje

lajdonk

mekkel

az ilye

még en

fekete

ételek l

gondosk

A

elszend

hogy a

hirtelen

„M

hoz . . .

minden

Szeretn

de nag

szony

megjár

meket, eszébe jutott saját elhunyt leánykája s meghatottan lehajolván, ölébe vette a kis idegent és kérdé:

„Ki vagy te, kis leányom? Hogyan került ide? Miért sírsz?”

De a gyermek nem tudott felelni, csak érthetetlen szavakat mondott és zokogott. András gazda körülnézett, remélve, hogy talán lát valakit, akihez a gyermek tartozik; de sehol senkit sem látott s világos volt, hogy ezt a kis leányt szándékosan tette ki valaki ide az erdőbe, hogy itt vesszen.

„Szegény ártatlan teremtés,” morgá András gazda, „vesztedre törtek, de azért is megmentelek.”

Valami csodálatos érzés fogta el az eddig oly rideg, gyűlölettel teli ember szívéit; megsimogató, csitító a zokogó leánykát, lefekteté az ágyra s melléje ült és azon gondolkozott, tulajdonképen mi teendő legyen e kis gyermekkel? Házában semmi sem volt, ami az ilyen kis gyermeknek szükséges; még enni is alig adhatott neki, mert fekete kenyér, szalonna s efféle nehéz ételek képezték összes éleltárát. Itt hát gondoskodni kellett valami egyébről.

A kis leány ezalatt lecsöndesült és elszenderedett. Mikor András gazda látta, hogy a gyermek mély álomba merült, hirtelen elszánta magát.

„Megyek valamelyik szomszédomhoz . . . az asszonyok jobban értik, mi minden szükséges az ilyen kis babának. Szeretnék Mártha asszonyhoz menni . . . de nagyon messze lakik . . . Boris asszony közelebb van, egy óra alatt megjárhatom . . . nem igen jószívű

asszonynak látszik ugyan, hanem szűkségből mégis csak megtesz ő is valamit.”

Ezzel egészen vidáman utra kelt és szaporán gyalogolva, csakhamar eljutott az erdő-csösz házához; az asszony épen otthon volt s András ur röviden elmondván neki a történeteket, kérte, jöjjön át vele a gyermekhez. Boris asszony nem annyira jószívűségből, mint inkább kíváncsiságból kész volt rögtön indulni s így nemsokára mindketten ott voltak a kis leány mellett, ki még mindig aludt.

„Szeretném, ha valamit főzne a kicsike számára, Boris asszony,” szolt András gazda . . . „A mit én szoktam enni, azt ilyen kis gyermek meg nem bírja. Mi volna jó?”

„Ha tejezske volna . . .”

„Nincs, de hozok . . . elmegyek a majorba . . . messze van ugyan, de megjáróm, még mielőtt egészen besötétedik.”

És a néhány órával előbb oly vad férfiú ismét jókedvűen utnak indult, csak hogy vacsorát szerezzen a kis leánykának. Ezalatt Boris asszony ott ült az alvó gyermek mellett és vizsgál-gatta ruhácskáit. Látta, hogy mind oly finom szövetből való, a melyet csak gazdag szülők gyermekei viselhetnek; a kis leány tehát bizonyosan valamely nagyuri családból származott. És amint tovább vizsgál-gatta, a kis leány nyakán megpillantott egy szép arany nyaklánczot s rajta egy kis arany keresztet, melynek közepén rubintokból rózsa volt kirakva. Boris asszonynak arczába szökött a vére . . . egy gon-

dolat villant meg agyában . . . mily szép volna, ha ez az arany kereszt az övé volna s vasárnaponként, mikor a szomszéd városkába templomba megy, ezzel a pompás ékszerrel parádézhatna! Nem birt ellenállni a csábításnak . . . vigyázva megfogta a keresztet, leoldotta a lánczról és — zsebre dugta. Kissé dobogott szíve, érezte, hogy gonosz tettet követ el, de aztán igyekezett megnyugtanni lelkiismeretét azzal, hogy hiszen annak a kis gyermeknek úgy sincs szüksége ékszerre, nem is fogja észrevenni, hogy eltűnt.

Alig dugta el az arany keresztet, léptek hallatszottak; András gazda hazaérkezett, hozván tejeckét a váratlan kis vendég számára. Boris asszony sietett ki a konyhába; tudja Isten mért, de nem mert András gazdának szemébe nézni.

Mig Boris asszony kint volt, András gazda az alvó gyermek mellé ült, mig végre ez fölébredt s megpillantván jóltevőjét, ki elébb karjain behozta és lefekteté, mosolyogva tekinté reá és ki-

nyújtá feléje kicsinyke kezeckéit. András gazda nem tudott ellenállni a kedves kis gyermek kérő tekintetének, ölébe vette, megsimogatta s aztán kérdé, hogyan hívják?

„Lola,“ felelt a kis leány, tépázván András gazda hosszú szakállát.

Ebből András nem igen tudott kiokosodni s csak nagy sokára süttötte ki, hogy bizonyosan „Jolánka“ a kis leány neve, csak hogy nem tudja még jól kimondani. Szeretett volna még egyebet is megtudni a kis leánytól, hogyan hívják szüleit, hol laknak, hogyan került ide az erdőbe? De a kicsike mindezekre csak érthetetlenül dadogott s le kellett mondani a reményről, hogy valamit meg lehessen tudni származásáról.

Boris asszony ezalatt megfőzte a tejeckét s behozta. Jolánka jóízűen megette, csak a fekete kenyérre fintorgatta kissé orrocskáját és „tiflit“ kért; hanem mikor megmondták neki, hogy nincs, szegényke belenyugodott.

(Folytatása a 134. lapon.)

A KIS VÁNDOR. (Lásd a 143. l.)

ÁRNYÉKBAN (Lásd a 139. l.)

(Folytatás a 132. laphoz.)

„De hát, szomszéd uram,“ kérdé Boris asszony, „mit fog már most csinálni ezzel a kis babával?“

„Hát megtartom . . . mit tehetnék egyebet? Majd csak jön valaki érte . . . bizonyosan fogják keresni. Addig gondját viselem.“

Boris asszony aztán elbucsuzott s hazament; de mikor a sötét erdőben ballagott, gyakran rémülten összereszt. Pedig nem volt ott semmi, nem bántotta senki, — csak lelkiismerete. Egyszer már vissza is akart fordulni azon elhatározással, hogy az arany keresztet visszaadja, — de szerencsétlenségére eszébe jutott, hogy a jövő héten a mintegy hat mérföldnyire lévő városban vásár lesz s ott mily feltűnést fog majd okozni, ha ő azzal a szép ékszerrel jelen meg. Megmaradt tehát a rosz tett mellett s elhatározta, hogy férjének és ismerőseinek azt fogja mondani, hogy azt az arany keresztet nem rég meghalt nagynénjétől örökölte. És ezzel hazament.

Néhány nap mult s épen a nagy vásár előtti napon Boris asszony nem kevéssé megijedt, mikor András gazdát és a kis Jolánt látta közeledni lakása felé. Hanem András gazda csak azt jött kérni, hogy Boris asszony vegyen a vásáron a kis leánynak való ruhácskákat; pénzt is adott rá és Boris asszony megígérte, hogy mindent bevásárol. Már épen bucsuztak, mikor András gazda mondá:

„Képzeld, a kis leány folyvást valami arany keresztet emleget és sirdo

gál miatta; azt hiszem a nyakán volt ezen az arany nyaklánczon, de elvesztette.“

„Ejnye, biz az kár!“ szolt Boris asszony szenteskedve, mig belőleg nagyon örült, hogy ő reá nem is gyanakozzanak. (Vége követk.)

A KACSA-TÓCSA.

(Képpel a 136–137. lapon.)

OH, mily pompás az élet ott abban a tócsában! A víz ugyancsak piszkos és zavaros, tehát nagyon pompásan esik benne pacskolni; a parton van sár és iszap bővében, abban oly puha, kellemes a lubiczkolás. Aztán van az iszapban mindenféle bogár, a mi olyan jóízű, hogy soha sem lehet megenni. Hát meg este! Akkor előkerülnek azok az ostoba kis békácskák, kiugrálnak a partra s ott nagy kedveteliséssel brekegnek, hogy észre sem vesznek az ellenséget s egészen kényelmesen be lehet kapni őket.

Igy gondolkoznak a kacsák ott a piszkos, iszapos tócsánál; ez nekik a legszebb hely széles e világon. Az ő kicsinyke fiaik, a sárga pihés kis kacsafiak ott járnak iskolába és tanulnak szorgalmasan. A leczkerend pedig így szól:

Délelőtt:

- 8 órától 10 ig: Uszóleczke.
10 „ 11-ig: Gyakorlat a béka-fogásban.
11 „ 12-ig: Gágogási gyakorlat.

Délután:

- 2 órától 3-ig: Bekafogás.
3 „ 4-ig: Uszóleczke.
4 „ 5-ig: Béka-fogás.
5 „ 6-ig: Uszóleczke.
6 „ 7-ig: Gyakorlat a szép és kellemes biczegés mesterségében.
Hanem ezek aztán jól nevelt és jóízű kacsák is ám!

A KIS EZERMESTER.

„Gyorsaság és ügyesség
még nem boszorkányság“

Egy híres bűvészmester érkezett abba a városkába, a hol Paliék lakottak. Nagy falragaszokon hirdeté is azonnal azokat a csudadolgokat, melyeket a „nagyérdemű közönségnek“ a „három rózsa“ vendéglő nagy tere- mében esti hét órakor be fog mutatni. Pali az iskolából haza menve több pajtásával, szintén végig olvasta a czifra hirdetményt s a bűvész „varázslámpá-“ja, „bűvös szelenczéje“ „varászyűrűje“, „csudabokrétája“, „átváltoztatott galamb- jai“ s. a. t. iránt nem kevés kíváncsi- ságot érzett. Haza érve addig esdekelt édes anyjának, míg ez végre csakugyan megígérte, hogy mind őt mind többi kis testvérét elviszi magával a bűvész mutatványait megnézni. Volt erre nagy öröm, kivált Pali alig bírta fékezni türelmetlenségét, oly lassan közelgett az azesti hét óra.

Pali még soha sem látott efféle mutatványokat, még a száját is nyitva feledte bámultában s másnap pajtásinak nem győzött eleget mesélni azokról a csudadolgokról, a miket látott ez este. A kis fiúk már csaknem elhitték, hogy az a bűvészmester csakugyan valami táltoz vagy boszorkány; de volt köztük egy hitetlen Tamás, az okosabb Gábor, a gyógyszerész fia, a ki azt állította, hogy biz a nem boszorkányság, hanem mind természetes dolog és ügyesség; Lajos bácsi, a gyógyszerész-segéd, is tud efféléket; a mult karácsonyeste is ilye- nekkel mulattatta a nálok volt társaságot.

Pali aztán nem hagyott békét Gábornak, míg ez meg nem kérte Lajos bácsit, hogyan mutasson nekik is abból a sok szép mesterségből valamit. Lajos bácsi produkálta is magát egy vasárnap a fiúk előtt s a tudványó Palinak meg- magyarázott egyet-mást azokból a mut- tatványokból, hogyan kell azokat egészen természetesen, minden boszorkányság nélkül megcsinálni. A ti mulatságtokra álljon itt egy pár mutatvány azokból, a miket Pali betanult.

1. **A tudós macska.** Végy egy lat tim- sót, tedd azt egy üveg pohárba s önts- reá annyi kútvizet hogy felolvadjon. Ebbe a timsós vízbe márts aztán egy uj tollat, azaz olyat, mely még tin- tába nem volt mártva s irj vele tiszta papirosra, amit tetszik; ha ez irást megszáritod, a papiroson semmi sem fog látszani. Ekkor olvassz föl egy kevés gáliczkövet szintén tiszta vízben, mártsd a czicza lábát e vízbe s húzo- gasd végig azon a láthatatlan iráson s a czicza lába után mindjárt előtűnik az irás s az irni tudó tudós macskát mindenki bámolni fogja.

2. **A hógolyót meggyújtani.** Végy egy darabka kánfort, faragd hosszásra s szúrd bele a hógolyóba. Ha a kánfort meggyujtod, ugy fog látszani, mintha a hógolyó égne.

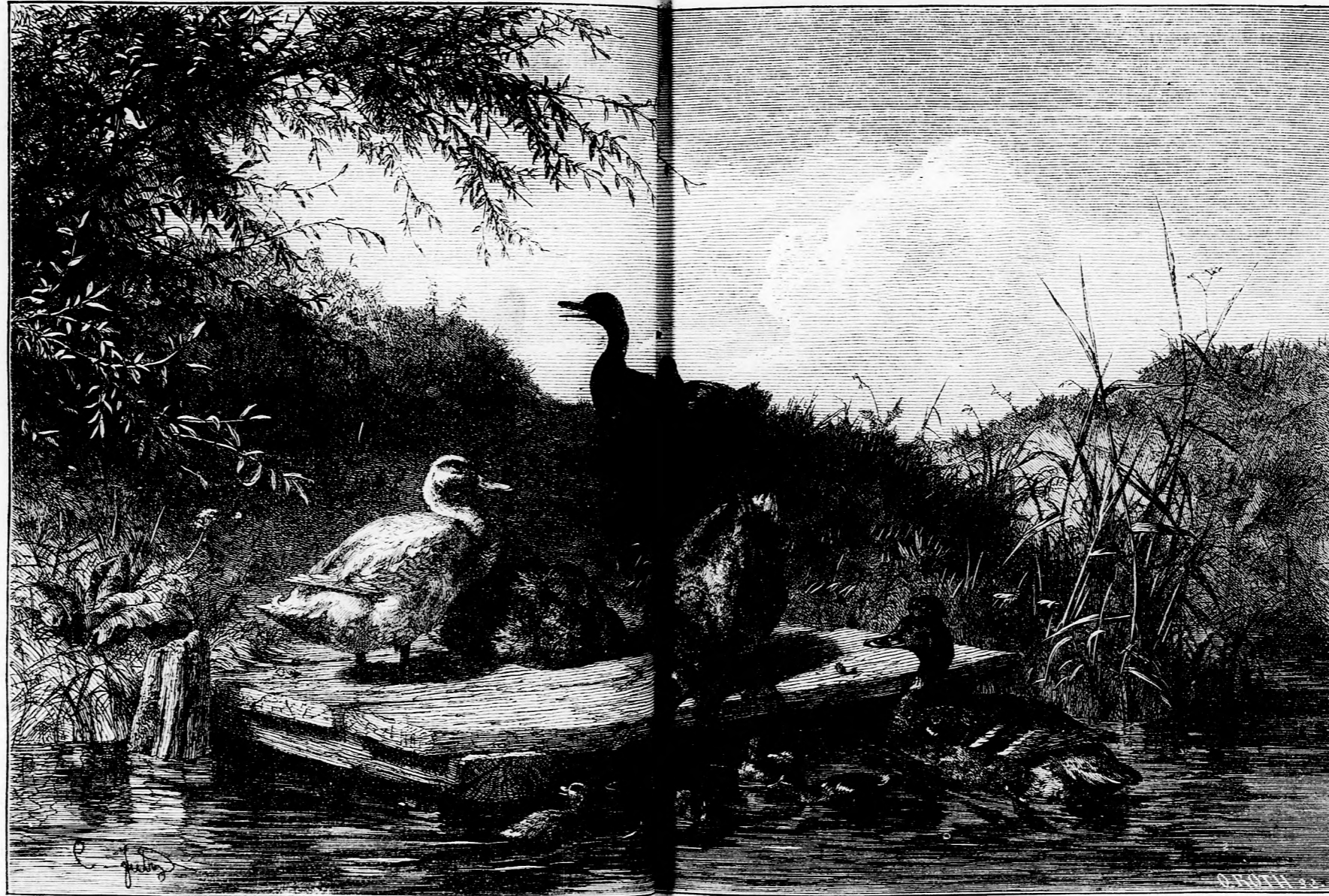
3. **A tojást tűz nélkül hideg vízben megfőzni.** Ezt a csuda dolgot ugy le- het megtenni, ha egy csuporba hideg vizet öntesz, aztán beleteszed ato- jást; de mielőtt fedővel beboritva a csuprot letennéd az asztalra, titkon egy darabka oltatlan meszet dobsz

bele, ez aztán forrásba hozza a vizet s a tojás tűz nélkül is csakhamar megfő.

4. **Láthatatlan betűk, melyeket csak okkal-móddal lehet elolvasni.** Facsard ki a citromot s ennek a levével írd, vagy tejjel is lehet; ez írás a papíroson láthatatlan lesz, de ha mással el akarod olvastatni, az így beírt papírost mártsd be tiszta vízbe s az írás olvasható lesz.

5. A gyűrűt egy czérnaszál hamván függve megtartani. Tégy kevés konyhasót egy fél pohár vízbe, hadd olvadjon el. E sós vízben áztass 24 óráig egy czérnaszálát. Azután szárítsd meg a czérnát, de ne a kályhán vagy tűznél, hanem engedd magától megszáradni, — ha megszáradt, fűz

reá egy könnyű gyűrűt, s gyujtsd meg a czérna végét, melynek hamván mig merőn tartod, függve marad a gyűrű.

KACSA-TÓ (Lásd a 134. l.)

6. **Az édes tejet vérré változtatni.** Hints kevés borkövet a tejes pohárba, s a tej feje színe rögtön pirosra változik.

7. **A vízben uszó gyertya.** Egy meszes szelyes poharat tölts tele vízzel, végy egy kis darab viasz-vagy faggyúgyertyát s ennek az alja közepébe tégy egy szem nyulsrétet; ekkor gyujtsd meg a gyertyát s lassan tedd a pohár közepébe, a hol aztán a vízen uszkálni fog.

8. **A festett béka hogy brekegjen.** Fogj egy zöld békát s ha a ház falán találsz egy kis lyukat, vagy valamely ócska vályog falon vájhatsz egyet, tedd bele az eleven békát. E lyukra ragassz aztán egy papírost, melyre elébb zöld békát festettél. Este felé, mikor produkálni akarod a festett békát, tarts hozzá közel egy égő gyertyát s a papíros alatt levő zöld béka

ekkor brekegni fog s a csalódás kész. (A mutatvány után remélem a szegény leveli békát ismét szabadon bocsátjátok. F. b.)

9. **Puskapornélkül durrogva lövöldözni.** Végy elő egy nagy lyukas kulcsot, milyen a pinczekulcs szokott lenni, töltsd meg vízzel s zárd lejjől dugaszszal, hogy levegő ne férjen hozzá. Tartsd az ekkint megtöltött kulcspuskát az égő gyertya fölé s mihelyt megmelegsik, olyat durran, mintha pisztolyból lőttek volna. De ezzel okosan kell bánni s különösen arra vigyázni, hogy a kulcs vége oly irányban legyen, hol senki sem áll, a kipattanó dugasz nehogy valakit meg sértsen.

10. **A tojást egy vékony nyakú palackba beletenni.** Ezt úgy lehet, ha a tojást előbb néhány napig erős boreczetben megáztatod; az így áztatott tojást bátran beteheted a szoros üvegbe, mert megágyul s törékeny héjja hajlékonyná lesz.

AZ ÉN KÉT ÖCSÉM.

(Képpel a 141 lapon.)

Az én két öcsém, az aztán a két derék gyerek ám! Ezek amugy magyarosan megfognak mindent s ami az ő kezükből kikerül, bizonyosan — össze van törve. Ruhájukat összeszagatják, szerencsére nem mindjárt az nap, mikor először felöltik; játékszeröket összetörik, a virágot összetapossák s azt a könyvet is, melyet most oly nagy buzgalommal olvasnak, félek, nagyon siralmas állapotban fogják visszavinni a szobába. Legalább addig ne tépjétek szét, míg el nem olvastátok; ha tanultatok belőle valamit, tán megtanultátok belőle azt is, hogy a könyvet meg kell böcsülni.

SZAMÁR ÉS CSACSI.

(Képpel a 144. lapon)

Mily forróság, jaj mi hő!
Bizony mokány egy idő!
Oly meleg van, hogy a fő
Mint a katlan morog, fő.

A veréb az ereszen
Ajt s elül esendeszen.
Eső hát már nem leszén? —
Kiáltunk keservesen.

Panaszol a vén szamár,
Hogy bizony nem bírja már.
Még oly erős volna bár:
A szamár nem dromedar.

„Jöszte fiam, csacsikám,
A hátadat tartsd alám,
Igy megvédhetlek talán,
Ezen a kánikulán.”

Szamár az ő vén fejét
A csacsira fekteté.
S ez nem kérdeve, nehez-é.
Csak eltartja a terhét.

Tartja, hordja sokáig,
Vag: harmadfél óráig
És tán eltartaná így
A czibaki vásárig.

Ejnye, biz ez csunya már!
Szarka, béka unja már,
S így szól béka s a madár:
„Csacsi hé, ne légy szamár!”

ARANKA SÉTÁLNI INDUL.

(Képpel a czimlapon.)

TOLLAS kalap a fejében,
Szöke fűrt omlik alóla;
Vállán mama nagy köpenye —
Igy indul el sétálóra.

Bő a köpeny; ám Aranka
Nem akar letenni róla —
De hogy lássák uj ruháját,
Ki-kirángatja alóla.

Nézzétek hát, lányok, fiúk!
Aranka ez a kis kényes —
Ámde el ne itéljétek,
Hiszen még csak három éves

A S

Egy
n a p o n
kint a me
lid szörn
összeraga
annyt k
legnie; v
edett a fő
nem érte
a sárkány
sárkány
jon. Föls
gasba s
utána, m
lábai alá
Olyan ir
vek állot
gyázott;
neki! ug
rázott be
fájdalmát
játéktól s
Igy

A SÁRKÁNY BOSZUJA.

Egy fiú azzal mulatott, hogy fél naponkon át sárkányt röpitgetett kint a mezőn. A sárkányigen jámbor, szelid szörnyeteg volt, ártatlan papirosból összeragasztva s békén túrte sokáig, hogy annyit kell ott fent a magasban széde legnie; végre azonban megunt a leereszkedett a földre pihenni. Hanem a fiú ezzel nem értebe s még mindig tovább unszolta a sárkányt. Mit tehetett tehát a szegény sárkány? Magának kellett segíteni a bajon. Fölszállott tehát még egyszer a magasba s a fiú nagy örömmel szaladt utána, mindig csak fölfelé tekintve s nem lábai alá. Epen ezt akarta a sárkány. Olyan irányba szállott, a hol egy czövek állott ki a földből. A fiú nem vigyázott; megbotlott a czövekben s püf neki! úgy orra bukott, hogy szinte szikrázott belé a szeme. Nagyot ordított fájdalomában, elmuitt minden kedve a játéktól s hosszú képpel haza ballagott. Így jár rendesen, a ki tulságig viszi a

mulatságot; az ily játék vége többnyire valami baleset, mely nagyobb fájdalmat okoz, mint a mennyi örömet szerzett az előbbi összes mulatság.

Á R N Y É K B A N.

(Képpel a 133. lapon.)

káposztás kertben száz meg száz káposztafő van s a szegény mamának ugyancsak meggyül a dolga, hogy a káposztáról letisztítsa a kártékony hernyókat, nehogy megegyék, mielőtt jó töltött káposztaképen elénkbe kerülne az asztalra.

Hanem ott áll a kertben egy kis szekérke is, négy kis keréken s a szekérkében két puha párna van s a két puha párna közt egy piros pozsgás képű piczike kis leányka fekszik, — akár fogadni is mernék rá, hogy még nincs hat hónapos. A piros pozsgás kis leányka fölé pedig egy nagy, vörös, foltos esernyő van kifeszítve, hogy távol tartsa azt a gonosz tüzes napsugarat, mely mindenáron szeretne közelebb férni, hogy megsüsse a kis leánykát. De az esernyő vitézül visszaveri az alkalmatlankodó sugarat s azt mondja neki! „Bizony jobb volna, ha odább mennél dolgozdra; itt semmi keresni való, az én kis leánykámat ugyan nem fogod boszantani, megvédem én.“ És a napsugár csakugyan hiába igyekszik áttörni az esernyőn. A kis leány nyugodtan alszik az árnyékban, ha pedig fölébred, változás kedvéért kissé sirdogál, kiabál, majd meg az ott kóborgó nagy kakast bámulja, — és így szépen eltelik az idő, míg végre a mama elvégezte dolgát s haza viszi az esernyőt is, a puha vánkost is, meg a pirospozsgás kis lányát is, — mire aztán a nap is megharagszik, lefekszik aludni s beköszön az éj a földre.

KIS BABA KEREPLOJE. (Lásd a 143. l.)

AZ ÉN KÉT ÖCSÉM. (Lásd a 138. l.)

AZ ELTÉVEDT BÁRÁNYKA.

gy szegény kis fiú élt anyjával egy kis házban. Hideg márcziusi délután volt s az anya maga gyöngé, beteges levén, elküldé kis fiát, menjen tüzrevalót szedegetni az árokpartokon. A kis fiú, bár nagyon fázott, meleg ruhája nem levén, kész szívvvel engedelmeskedett.

Ment a kis fiú, vitte gerebjét kezében, kapargatott egy nagy ház szérüs kertjének árka mellett, reszketve a metsző szélről. Már haza akart térni, midőn az árok bozójában zörejt hall, oda néz és látja, hogy ott egy már félig dermedt kis gyöngé, tarka bárány fekszik. Örömmel ugrott le a gyermek, feledve minden bajt, s ölébe véve, a báránykát betakargatta ruhácskáiba; hátára vevé összegyűjtött tüzre valóját és gyorsan indult haza felé.

Haza érve boldogan mutatá anyjának a báránykát, mondván: „Édes anyám! úgy-e bár, ha megél, az enyém lesz? De fogom szeretni! gondját viselem, neki adom, ha adsz kenyeret, szedek neki füvecskét is, aztán ha megnő, enyém lesz, mindég vele játszom! Ugye édes anyácskám?

De az anya, megtudván fiától, hogy mikép lelta a báránykát, gyöngéd, de komoly hangon így szólt:

„Gyermekem, amit találunk, az soha sem a mienk, hanem azé, a ki elvesztette; ha tudjuk, ki vesztette el, tartozunk azt minél előbb visszaadni. Ez a bárányka pedig, mivel épen főbiró úr

kertje árkában találtad, bizonyosan az övé, hihetőleg még délben, mikor a bárányokat ki szokták eresztetni, odabukott és pásztora nem vette észre. Jó, hogy megtaláltad, mert már megfagyott volna a nedves bozótban; ma már, mivel este van, haza nem viheted, hanem majd reggel; most kísérsd meg, ha ennék-e valamit. Nézd, van itt egy kis tej, keresztanyád küldötte nekem, mert hallotta, hogy beteg vagyok; meghagytam felét neked vacsorára, majd megmelegítjük.“

A gyermek, bár kissé nehéz szívvvel, de mégis megnyugodott anyja szavaiban, mert tudta, hogy amit anyja mond, az mindég jó és igaz. Anyja pedig tüzet élesztett, s a fiú a tűz mellé telepedve gyöngéden melengeté a kis tarka bárányt, megitatá tejével s betakarta. A bárányka evett, s fölmelegedve, bálásan tekintett kis jóltevőjére, aztán behunyva szemét elaludt.

Másnap a gyermek már korán reggel tisztán felöltözött viselt ruhácskáiba, ölébe vevé a már vidám báránykát, s elment vele a főbiró úr házához. A főbiró épen kint sétált az udvaron, kedélyesen pipázgatva, midőn a fiúcska odaért, és bár félénken, de nyílt és értelmes arcczal előadta jövetelének okát, és letevé a báránykát. A jószívű úr figyelemmel hallgatá a gyermek előadását, s azt kérdé tőle, hogy: „hát te, fiam nem szeretted volna-e magadnak megtartani a kis bárányt?“

„Oh nagyon, uram!“ felelé a gyermek; „de anyám monda, hogy nem szabad, mert amit találunk, az nem a mienk.“

„He
mét az u
nyosan
is derék
anyja n
megnő,
gondosk
dig jó
segitelek
valy me

Ugy
fogása
derék e
ros dok
öreg éde
tartásáró
is igen
tarkát u

Ne
volt az
nek me
úrnak
igen be
fáradhat
meg éle
len örö

KIS

VA
mikor
egy ár
Va
szerszán
Az
gondolj
aligha l
pedig, a
két vett

„Helyesen van, édes fiam,“ szolt ismét az úr ; „igaza van anyádnak, ő bizonyosan derék, jó asszony, valamint te is derék fiú vagy. A bárány még most anyja nélkül bajosan is élne, de ha megnő, a tied lesz és a mellett majd gondoskodni fogok rólad is ; ha mindig jó leszesz és tanulni akarsz, megsegitelek. Lásd, nekem nincs fiam, tavaly meghalt, csak egy leánykám van.“

Ugy is lőn, a gazdag főbiró pártfogása mellett tanult szorgalmasan, derék ember lett belőle, s most a város doktora, van csinos lakása, hol öreg édes anyja gondoskodik fia háztartásáról. És a bárányokat még most is igen szereti, mindég tart néhány tarkát udvarában.

Nem rég aztán igen jó alkalma volt az ifju orvosnak, hogy jóltevőjének meghálálja jóságát mert az öreg úrnak egyetlen unokája, a kis Gizella, igen beteg volt, s csak a fiatal orvos fáradhatlan buzgalma és ápolása menté meg életét, nagyapja és szülei végtelen örömére.

KIS BABA KEREPLŐJE.

(Képpel a 140. lapon.)

VALJON mit gondol az a kis baba, mikor a kereplőt hallja kelepelni és egy árva szót sem ért belőle?

Valjon minek tartja ezt a furcsa szerszámot?

Azt hiszem, csörgő kigyónak nem gondolja, mert csörgő kigyót még aligha látott valaha, a természetrajzból pedig, azt hiszem, még nem sok leczkét vett.

Talán kis kalitkának gondolja, melybe madárka van becsukva s ez a madárka csattog benne?

Ki tudja, mit gondol? Valami nagyon okosat gondolhat, mert roppant komolyan tekint maga elé. De nem mondja meg, mit gondol, — mert még nem tud beszélni.

Hanem majd esztendőre, mikor már tudni fog beszélni, megkérdezzük tőle, mit gondolt. Ugy-e meg?

A K I S V Á N D O R.

(Képpel a 132. lapon.)

„ISTEN hozott, kicsi vándor!
Honnan jöttél, hová mégy?
Ilyen kurta kis lábszárral
Hosszabb utazást ne tégy!

Mi a neved, minek hínak?
Ki az apád, ki anyád?
Mit dolgozol, miből élsz meg?
Merre, hol van a hazád?

Nem félsz, hogy megvesz a hideg,
Vagy hogy bánt a nap heve?
Hogy megver a záporosó
S hogy dermeszt a tél szele?“

„Az én nevem Lelencz Pista
Nyomor apám, bűm anyám.
Azt sem tudom, hol születtem,
Azt sem tudom, hol hazám.

Fogadjatok körötökbe,
Meghálálom egykoron,
Ha megnőttem s férfi leszek
S megizmosul a karom.

Kis Értesítő.

Tárgyhalmaz miatt a talányok megfejtése, a megfejtők névsorának közzétevése és Forgó bácsi postája a „Kis Lap“ jövő, 11-ik számára marad.

SZAMÁR ÉS CSACSI. (Lásd a 138. l.)

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt 20 kr.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.